

Terwijl de gedachten van den secretaris van Loftinge gevaar loopen in dergelijke melankolieën te verdrinken, wordt plotseling behoedzaam de deur van het kabinet opengevouwen, en in het volgend oogenblik is er een tweede figuur verschenen binnen de sfeer van oude dingen, waaruit de secretariskamer is opgebouwd. Het is een man, die veel grooter lijkt dan hij is, door de kolossale panden van zijn zwarte statiejasje, die bijna den grond raken, zoodat men telkens den indruk krijgt, dat hij op die panden door de ruimte zwemt. Deze statiedrager, Andreas Philipse, kamerbewaarder van Burgemeester en Wethouders, de monopolistische bezitter van een langen, zeer verzorgden baard, van een kaal hoofd, dat spits is als een ei en glanzend als een biljartbal, en die een serviele vriendelijkheid in de rimpeltjes van zijn gezicht houdt samengeknepen, waar geen autoriteit tegen bestand is, — verschijnt alleen maar op belangrijke momenten. Als er een commissaris- of een ministersbezoek op til is, dan komt hij het lispelend aankondigen in de kamers der hogere ambtenaren en men fluistert in Loftinge, dat hij geheimen kent, waar de societeit slechts naar gist, zoo het geheim der plotselinge verdwijning eener zeldzame collectie miniaturen, onder den vorigen burgemeester, — en vele andere, hoogst-persoonlijke geheimen. En inderdaad geniet hij een mate van onafhankelijkheid als weinigen ter secretarie te Loftinge; ook zegt men, dat hij een zeer bizonderen spaarpot heeft. En dat alles geeft hem een dagelijks slaafscher wordende allure, waarin zijn heimelijk genoten machts-instinct zich gelden laat.

Van Rupelmonde is de eenige ten stadhuize, die hem voluit zijn verachting toont. Maar nu is het dan ook de toeleg van Andreas Philipse . . . eindelijk ook den secretaris te treffen in zijn Achilles-hiel. Zoo is het dan te verklaren, dat de Kamerbewaarder geheime betrekkingen ging onderhouden met keuterboertjes uit den omtrek, met eigenaartjes van obscure winkeltjes in de kleine naburige havenstad, dat hij deze en alle andere wegen leerde kennen naar al wat antiek verkocht, en dat hij zich een kennis had weten te verzamelen van porcelein, die den hartstochtelijken collectionneur, die de secretaris was, met afgunst vervulde.

Philipse staat nu middenin de kamer, zijn ivoorkleurige spitse schedel in het groenig licht. Hij heeft de deur nog in zijn hand, maar laat die met een dof smakje toevallen, wanneer hij bespeurt, dat de secretaris, die over zijn lorgnet heen de stads-stukken bestudeert, nog niet bereid is, zijn aanwezigheid op te merken.

„Wat is er aan de hand, maar geen lange verhalen alsjeblijft, want ik heb geen tijd!” zegt de secretaris dan, terwijl hij op zijn stukken blijft staren.

— „Mijnheer de secretaris” zegt dan de oude, en hij komt nader tot het schrijfbureau en buigt zich in zijn gladde gekleede jas over de tafel met stukken heen, als een zwarte slang, waar een menschenkop uit puilt, — „mijnheer de secretaris ik heb nieuws waar u belang in stelt! Ik heb hier